

TIMES & COLT

OBČASNÍK KAMARÁDŮ STARÉ ŘEKY

Text: Baron, Kapr, Jana K

35

Egy, Andulka, Dita, Kenny

24. února 2024

© KSŘ Beroun - neprodejné

I KDYŽ TRABLE JSOU, S VELKOU NOBLESOU, USPOŘÁDAJ KOSTÝMOVÝ PLES

I když život běží neskutečným tempem, je třeba se občas ohlédnout a pamatovat si historii. Uspořádat loňský ples nebyla zrovna žádná procházka růžovou zahradou. Na termínu a čase jsme se dohodli celkem snadno. Ale pak to začalo drhnout. Kde sehnat sál? Z tetínského šerifa Hrdličky se vyklubal krvežíznivý Krkavec. Po sečtení nákladů na sál, vytápění, ubrusy a zálohy na případně způsobené škody, padla osada na znak. Za takovou sumu bychom mohli uspořádat bál i ve Vídeňské opeře. A začal kolotoč. Mnoho nápadů skončilo ve stoupy, vždy se našla řada problémů a zábran. Až přišel spásný nápad. Kde jinde než tam, kde jsme začínali. Hospoda u Tkadleců bývala základnou mnoha našich osadníků. A tak hurá do Žloutkovic. Neúnavný Kapr urychleně vyjednal přijatelné podmínky a i když vše nebylo dořešeno, bylo rozhodnuto. Žloutkovice!

Jak se nakonec ukázalo, bylo to rozhodnutí velmi správné. Příprava nabrala patřičné tempo. Bylo nutno předělat pozvánky, plakáty, vstupenky i částečně upravit program. Nadace pro randy a legrace KSŘ se ujala práce s vervou sobě vlastní, a tak v den D bylo vše připraveno.

Již v odpoledních hodinách se počaly scházet davy tance i hudby chtivých traperů v předsáli žloutkovické krčmy. Tradiční kostýmový ples, který následně propuknul ve všech sálech žloutkovického saloonu, bychom v podstatě mohli nazvat „Trampské šibřinky“.

Jak nám říká naučný slovník, jedná se o tradiční masopustní zábavu s určitým rázem. Ráz bálu v roce 2023 by se dal vyjádřit jednoduchým veršem: „*Tramp, čundr a rekreace, to je základ pro legrace.*“

Téma není nikterak ohraničeno, a tak bylo dovoleno takřka vše.

Ač rozdělávání ohničků bylo přísně zakázáno, neb parketám to nedělá dobře, hned v začátku Dita s Vítkem již směle grilovali uprostřed sálu trampské buřty.

Pak museli uvolnit parket pro monumentální předtančení pod vedením osadní choreografky Andulky. Kapela KSŘ do toho břínkla a už tančil celej sál. Následně se chopila nástrojů kapela Eldorado a to už nikdo nepochyboval, že bál se opět vydaří. Pro radost nám zahrál i emeritní šerif Ztracenky Franta Hacker, no nádhery.

Dokonce i šenkýřka, která se zpočátku netvářila příliš nadšeně z takového mumraje, zvala osadu k uspořádání dalších osadních akcí.

Na závěr bálu zahráli i kamarádi z kapely „To co zbylo“, přičemž vynikal především zlatohlas kamarádky Ivety, takto polovičky Dua Tornádo ve třech.

Ojedinělým zjevem bálu byl i jednoruký mariňák Honza Kraus. Do samého konce vydržel a z tanečního parketu jako poslední odcházel Jirka Tkadlec, což byl od něj v jeho 93 letech heroický výkon hodný obdivu.

Konec dobrý, všechno dobré. Ať žije 36. bál 2024! Baron

TROCHU NOSTALGIE

V almanachu, který vydal Baron v roce 2001 k 35. výročí osady (většinou ho máte doma) je popsáno mnoha zajímavých akcí. Ať to byly sleziny, potlachy, pochody, bály, oslavy, cestování, jízdy na lodích i jiných plavidlech atd. Většinou je tam hodnocení: to bylo „v bohatýrských dobách“ naší osady.

Mohlo by se zdát, že dnes už nejsme schopni uspořádat takové zábavy, že jsme líní, nebo neochotní. Ale to není pravda. To jenom čas nás dohonil. Přemýšlení a snění o nádherných věcech nás neopustilo, ale zrazují nás naše těla a smysly, které nás varují, že „už na to nemáme“, prostě jsme opotřebovaní věkem. Těžko se smiřujeme s tím, že mnoho kamarádů odešlo do věčných lovišť a že i my musíme některé aktivity upravit podle současných možností. (Týká se veteránů, u našich mladých to neplatí) Ale to nic neznamená. Jsme stateční a nemyslíme na to. Osada stále žije, stále to nic nemění na tom, že k sobě patříme. To všichni lidé nemají a za peníze si to nemohou koupit.

Hold naší kapele. Proč všichni čekají „až začnou hrát?“ Protože když začne naše kapela hrát, všichni se začnou usmívat, všichni zpívají, prožívají nádherné chvíle a zapomenou na všechno ostatní, všechno se vyčistí a všechno dobře dopadne.

Tak ať nám to tak vydrží ještě hodně dlouho!

Andulka S.s.k.

Osadní zprávy z roku 2023

Tříkrálová plavba po Labi

Termín: 4. - 8. 1. 2023

Účastníci: Egy, Tonda Cinert, Jana K a Zlaták + několik dalších lodí.

Trasa: Nučnice - Vaňov a zpět až do Lounek (bistro U Trumpetky)

Ve středu odpoledne jsme dorazili na místo a nikdo tam nebyl. Všichni se přihrnuli až ve čtvrtek ráno a hned zase odjeli. My jsme vyplutí museli o den odložit kvůli silnému větru, který by mohl naši kocábku převrhnout. Na radu kamaráda Parýze jsme se večer vypravili pěšky k Trumpetce a skutečně tam bylo útulno. Po stěnách byly jako dekorace rozvěšeny různé hudební nástroje. Egy si vyhlídl harmoniku a rozpoutal večírek. Majitel prohásil: „Já to tu měl jenom na ozdobu, vůbec jsem netušil, že to hraje.“ Za tuto hudební produkci byl Egy požádán, abychom se dostavili ještě v sobotu, že tu budou vepřové hody. V pátek jsme dohonili ostatní a po krátké zastávce u Klabíka jsme ve večírku pokračovali ve vaňovské hospodě, kterou jsme na počest Egyho narozenin vypili. V sobotu se flotila lodí rozdělila. Někdo pokračoval po proudu až do Děčína, někdo se vracel do Terezína a my jsme vyrazili k Trumpetce. Dojeli jsme až za tmy a kompletně promrzlí, nicméně u Trumpetky jsme roztáli. V neděli už jenom cesta domů. Jana K

Tyterušky

Termín: 3. - 5. 2. 2023

Účastníci: Egy, Jiřina, Jana K v pátek, Míra Panenka, Tom Boháček v sobotu, návštěvy Pepa a Marta Baroni, Rebro, Jitka Panenka a Kulík (jestli jsem na někoho zapomněla, tak se omlouvám)

Jiřina dorazila po vlastní ose z Nezabudic, časem jsme došli já a Egy od vlaku z Pustovět. Cestou jsme zjistili, že nad mlýnem je přes cestu padlý strom, tak druhý den ráno jsem vyběhla na kopec, abych Baronovi řekla, aby vzal s sebou pilu. Egy se zatím vypravil na místo a zkoušel ten strom přepížlat ruční pilkou, ale neměl valné vyhlídky na úspěch. Baron pilu opravdu přivezl a zatímco se muži zabývali likvidací stromu, já s Martou jsme pilně sbíraly Jidášovy uši. Konečně jsem tu houbu viděla na vlastní oči, nic méně jsem nasbírané exempláře raději věnovala Martě. Nemám k tomu důvěru. K ohni pak dorazil Míra Panenka a Tom Boháček, na návštěvu přišla taky Jitka Panenka s kamarádem Kulíkem. Odpoledne se návštěvy vypařily a nás tam zůstalo pět statečných. V neděli jsme kvůli Jiřce šli do Roztok přes Rozvědčíka (do Nezabudic je to moc do kopce) a zjistili jsme, že je otevřeno. Vítané občerstvení na cestě. Jana K

Jaro, jaro, jaro je tady!

Starým dobrým slovanským zvykem bývalo vítání jara. Tak nějak přirozeně tento obřad splynul i s trampskými zvyky a obyčejí. Kdo by se netěšil po dlouhé zimě na jarní sluníčko a probouzející se přírodu! A také na první jarní opečený špekáček s jeho nezaměnitelnou chutí i vůní.

Kdy přesně jsme začali na osadě s touto tradicí, si už nepamatují ani osadní pamětníci. Ale zaručeně je to už přes půl století. Původně jsme slavili pravidelně v první jarní den, což za našeho mládí bývalo vždy 21. března. Lhostejno bylo, na který den v týdnu první jarní den připadnul. Bez pozvánek a dalekosáhlých domluv každý vzal dva buřty, kus chleba a sekerku a sešli jsme se na domluveném místě. Posbírali jsme pár větví, nasekali trochu dřeva a ve chvíli už zaplála první jarní ohniček. Pokud někdo přinesl kytaru, zazpívali jsme: ***Dívky jsou na jaře veselá a hravá***, později pak: ***Až jaro na Aljašku zavítá k nám*** a už se plánovalo, kam vyrazit, případně kdy budeme otevírat Berounku. Zkrátka, idylka mládí. Později, když se kamarádi oženili, přestěhovali do vzdálenějších míst a naše osada se rozrostla o vzdálenější kamarády, jsme začali termín pro vítání jara vybírat vždy na nejbližší sobotu k tomuto datu. A tak se mnohdy oslavy jara spojily s oslavou svátku Josefa. K buřtům přibýlo i dalších pochutin, něco pro uhašení žízně, ba i Ohnivá voda se našla. A začalo se k nám sjíždět víc kamarádů, přibýlo hudebních nástrojů i muzikantů, a i krásných písniček. Z původního skromného vítání se stal, dalo by se říci, malý potlach Kamarádů Staré řeky. Jsme tomu rádi. Hlavní je, že osadníci vezmou na Vítání jara děti i vnoučata, která se pak v kruhu kamarádů a při písničkách učí vnímat skutečnou přírodu, pohodu a atmosféru kamarádského prostředí a nemají čas na mobily, tablety a jiné vymoženosti dnešní doby, které jim takové radosti ubírají. No a my dříve narození pak máme možnost radovat se z dožití dalšího jara, těšit se na letní pohodu i na lepší časy, které zároveň přejeme i kamarádům na všech osadách. Ahoj na Vítání jara 2024! Baron

DNES INDIÁNI, ZEJTRA LUPÍČI, CHYBÍ UŽ JEN BASKERVILLSKEJ PES

Ohlédnutí aneb jubilanti 2023

*Už kamarádi, pomalu stárnem
a nad svým mládím jen rukou mávnem.
Přýč jsou ty chvíle,
když jsem já bejvával mlád,
proč chceš mi, moje mládí, sbohem
dát.....*

Čas se nám nepodařilo zastavit ani v roce 2023. S jubilanty v osadě jako by se pytel roztrhnul. Skoro by se dalo říci, že z oslav jsme takřka nevyšli. V dubnu zahájili Geburtstágy Wimpi a Olda Jakubec. A že to byla oslava! Nejen hody, muzika a veselo, i čarodějnice se proháněly u srubu na oslavě jejich osmdesátky.

V červnu uspořádal Julia Gajky další juhanici u srubu a všichni mu přáli ke krásné 70. Ani nevěděl, co má dělat dřív. Hrát se dvěma kapelami najednou, tančovat anebo se věnovat mnohočetnému fraucimoru, kterým byl obléhán do pozdních hodin toho dne.

A byla i další jubilea kamarádů a kamarádek. Sláva Andrš, Jitka Panenková, Pepa Sanaistr a Rafikova Mirka 70, Holečková Jana 80. Zkrátka, čas neubíhá. Na konci roku jsme popřáli k 80 Standovi „Stenymu“ Proškovi, který po několika operacích neměl na nějakou oslavu ani pomyšlení. Ale už je to podstatně lepší. A tak ještě jednou zvedněme číše a připijme na zdraví kulatých jubilantů roku 2023. Vždyť už je jim dohromady 670 let. Do těch dalších let přeje osada hodně štěstí hlavně zdraví. Baron

Pěší velikonoční čundr

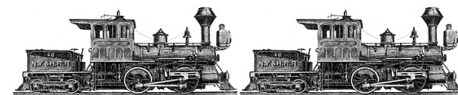
Termín: 6. - 10. 4. 2023

Účastníci: Ejzi, Tomáš Chromek, Jana K, Egy, Adéla, Felix a další kamarádi z Prahy, které jsme ani neznali

Trasa: Nové Město na Moravě – Hlinsko v Čechách

Když jsme docestovali do Nového Města, kolektivně jsme se usnesli, že by to chtělo hospodu. Byl to trochu problém, protože Tomáš měl s sebou Barnabáše (pejska velikosti malého koně) a kvůli němu nás v několika hospodách odmítli. Tato situace se cestou ještě několikrát opakovala. Podle mapy jsme měli jít kolem místa, které se jmenovalo „Vorlova pivní jáma“. Skutečně jsme ji našli na jednom rozcestí vedle turistického krmítka byla v zemi jáma přikrytá deklek, bohužel prázdná. Kluci usoudili, že jsme přišli pozdě, že už to někdo vychlastal. Dali jsme si sváču a jak tam tak sedíme, najednou přišli dva maníci s kolečkem, kde byly basy piva a limonády a začali prázdnou jámu plnit - že prý dneska zahajují sezónu, tedy jsme přišli akorát včas.

Čundr s touto společností byl poněkud nebezpečný vzhledem k jejich bohatým zásobám lihovin a riskantní hře zvané značkovaná. Spočívala totiž v tom, že při spatření turistické značky si všichni cuclí z láhve a protože v Čechách je nejhustší síť značených cest na světě... Ale přežili jsme. Jana K

Květen - vzpomínka na Dunaj

Na potlachu v r. 2016 jsem se seznámil s kamarády Syslem, Rebrem a Palem. Když vyprávěli, jak jezdí na Dunaj a po dunajských ramenech pod Bratislavou, projevil jsem zájem o putování po těchto vodách. Kluci slíbili, že vzkážou, až popluží a že stačí si vzít s sebou pouze pádlo a loďák. Tak se stalo, že na jaře příštího roku kluci zavolali, ať přijedeme vlakem do Bratislavy a o zbytek se oni postarají. Od té doby tam jezdím každý rok. Prvně s mým háčkem Janou a poté i s Jardou a Honzou Chromkem. Pluli jsme Mošonský Dunaj, ramena Dunaje na maďarské straně, pak na slovenské straně, Malý Dunaj a Starý Dunaj. Jednou jsme se zase s mým háčkem Janou vypravili vlakem do Kútů a dále po řece Moravě do Děvína a pak po Dunaji starým korytem do Medved'ova. Krásná voda. Je to vždycky úžasný zážitek a chceme tam jezdit, dokud budeme moci. Egi

Maraton - dvakrát jsme přetáhli

Jana a Egi jedou maraton

Tak jako každý rok se v pátek odpoledne necháme odvézt do Chrástu. Ráno po osmém start. Jedeme na orlici. Fouká svěží protivítr a vydrží foukat až do cíle.

Pořadatel posunul časový limit o jednu hodinu dopředu, ale bohužel jsme se to dozvěděli až dodatečně. Skoro jsme to stihli (přetáhli jsme o 10 minut.) V cíli zjišťuji, že v zadní vzduchové komoře šplouchá voda. Někud tam nateče, ale potom nevyteče. Proto se nám zdálo loď tak těžká. Bavíme se. Když ale nás napadlo si jít k okénku pro jídlo, byli jsme odmítnuti s tím, že výdej končí ve 20 hod a že je už 20.10 (zase 10 minut). Máme radost, že jsme dojeli maratón, ale háček pořád remcá, že už nikdy nepojede. Egi

Potlach na Ztracence

Termín: 21. - 26. 6. 2023

Účastníci: Egi, Tonda, Jana K a Zlatáček
Trasa: Praha-Modřany - Cholín

V úterý večer jsme dorazili na místo vyplutí, ve středu ráno se přidal Zlatáček a vyrazili jsme tentokrát na Njördu (italská gondola, vybavená plachtou a motorem, předělaná na drakar). Času bylo dost, tak jsme se jen tak toulali po Vltavě a trochu i po Sázavě. Toulky byly poznamenány Egiho bolavým zubem. Telefonoval zubařce, že by se po návratu u ní zastavil, ale ona mu řekla, že ordinuje naposledy v pátek a pak odjíždí na 14 dní pryč. Tedy nás na jeden den opustil, po návratu se pochlubil, že vyfasoval antibiotika a k tomu probiotika. Nějak to špatně nakombinoval a po zbytek výpravy trpěl řídkým případem s hustým běháním.

Na potlachu jsme se sešli s Rebrem, Wimpim a Honzou Frambíkem. Rebro tam byl s nějakým kamarádem a šel k němu spát, Wimpi a Frambík se vraceli domů, tak je Egi a Tonda odvezli k autu. Tam se od nás také odtrhl Zlatáček, protože šla druhý den do práce. V neděli jsme si nechali Njörda převézt přes hráz Slapské přehrady, zastavili jsme se na Rovínku u Tomáše a Radky Nýdlových a nakonec dojeli až na Cholín a v pondělí už jenom domů.

Jana K

JAK LETOKRUHY NA KANADSKÝCH SOSNÁCH

Když v roce 2018 byla v Texasu uzavřena padesátiletá tradice „celosvětových potlachů“, rozhodla se parta kamarádů z STO Vancouver ujmout se zorganizování dalšího světového setkání trampů.

Původně stanovený termín v roce 2021 musel být dvakrát odložen z důvodů coronavirusové pandemie. Ale kamarádi se nevzdali, a tak jsme obdrželi pozvánku a vydali se do Skalisticích hor na rozhraní států Britské Columbie a Alberty. Na Bush River, kde jsme se v roce 2014 s Wimpim zúčastnili 8. celosvětového potlachu. Tentokrát pro nás bylo cestování poněkud jednodušší, neboť nám pomohli Saper s Lenkou, (členové STO Vancouver a čestní členové KSŘ), kterým coby znalci místních poměrů, jazyka i zvyklostí to nečinilo mnoho problémů.

Týden před zahájením potlachu už jsme pomáhali s přípravami na potlach, stavbou pódia a začali jsme se veselit s kamarády z mnoha koutů naší planety, neboť není země, kam by nevstoupila noha českého trampa. Potěšující bylo, že příprav se zúčastnila spousta mladých kamarádů, kteří dřevní doby našeho trampování nezažili, neboť se narodili mnohem později, ale i přesto dokáží žít v kamarádském a trampském duchu.

Jednou z nejzajímavějších epizod potlachu byla série přednášek, ve kterých kamarádi Žrout, Los, Saper, Brčko i Jirka řečený Karas úžasným způsobem přiblížili činnosti jako je hledání zlata, lov v divočině, cestování i splouvání divokých řek. Přednášky trvaly celé jedno odpoledne a přiblížily kamarádům možnost dokreslit si představy o životě v přírodě, ale i získat další vědomosti o způsobech přežití v divočině. Průběh i scénář potlachu probíhal dle tradičních zvyků.

O prvních kanadských Letokruzích se můžete dočíst v mnoha trampských zpravodajích. Například v časopise Pucejř 2/2023 kde je uveřejněna podrobná a atmosféru vystihující reportáž Hanky Hosnedlové.

V souvislosti s patriotismem k naší osadě se musím zmínit, že se Kamarádi Staré řeky mezi trampy na Bush River neztratili ani při soutěžním klání. Malá Emča si odnesla 3.cenu v dětských soutěžích, Marta získala placku za třetí místo v ženském čtyřboji a Jirka Baron 1. místo za hod sekerou a 3. místo v zálesáckém trojboji. U nás na potlachu to nazýváme plackožrouti. Při předávání cen si za to měli možnost vyslechnout zasloužené „Umíííí“. Mě osobně hrálo u srdce, že se nám podařilo sestavit improvizovanou kapelu Kamarádů Staré řeky, ve které nám pomohl hostující Tom z Milevska. A tak při večerním klání muzikantů jsme mohli reprezentovat coby osmičlenný sbor s největším věkovým rozpětím, od 7 do 73 roků.

Díky patří Fonymu, Saperovi, Tomovi, Bobinovi, Samovi, Moosovi i všem kamarádům, kteří přiložili ruku k dílu. Dík patří i kamarádovi Upírovi z Kroměříže, který na sebe vzal velký úkol, a to zorganizovat a uspořádat 2. ročník (Českých?) Letokruhů. Nejíme a nespíme, už se na to těšíme. Baron

Orlík na Njördu

Termín: 2. - 9. 8. 2023

Účastníci: Egy, Tonda, Jana K a Helenka

Na začátku byl nápad, že pojedeme na kánoi po Berounce, Vltavě a Labi ke Klabíkovi. Pak se to zredukovalo, že ne z Berouna, ale až z Prahy z důvodu nízkého stavu vody na Berounce. Dále se do akce vložil Tonda s tím, že proč na kánoi, když máme Njörda a pak proč ke Klabíkovi, když kvůli málo vodě můžou zastavit výtah na Orlík, tak abychom si ten Orlík ještě užili. Ze začátku všechno v pohodě, i když meteorologové šířili poplašné zprávy, že bude pršet. Ještě v pátek večer to vypadalo, že kecají, ale v sobotu ráno se

nám z těch spacáků ani nechtělo vylézt.

Kolem poledne nás vyhnal hlad a šlo se do hospody k Cvrkovi ve Starém Sedle. Ten den jsme nikam nejeli. Helenka nás opustila v neděli. V pondělí sice nepršelo, ale foukal takový víchř, že jsme ani nemohli plachtit, protože by nás to převrhlo. Ve středu ráno opět pršelo, jenže jsme měli na 10 h objednaný výtah pro cestu dolů, takže jsme z těch spacáků vylézt museli. Zachránil nás hotel hned pod hrází, protože jsme jeli hladoví (pršelo tak, že se nedalo vařit, takže jsme byli bez snídaně), promoklí a zmrzlí. Vydrželo pršet asi do tří hodin, ve čtyři jsme byli na Cholině a pak šupky hupky domů. Jana K

Brigáda letní a přírodní hrátky v Údolí zatracených

Jako každý rok, tak i ten letošní kalendářní 2023 nebyl jiný, čekala nás zušlechťovací práce v Údolí zatracených. Seče a údržba okolí potlachoviště jsou už léta zažitá, jen kdyby do toho matka příroda neházela vidle. Takové překvapení, co nám matka příroda nadělila, nečekal nikdo z nás a i hajný říkal: „To byla chvilka hrůzy, zjevil se malý větrný vír, udělal kolotoč a stromy si lehly jako sirky.“ Takže jsem musel brigádu posunout o několik dnů později (šerif Baron nebyl přítomen, reprezentoval osadu za Velkou louží v Kanadě na celosvětovém potlachu), aby měla lesní správa čas na vytěžení lesního porostu a zprůjezdění cest. Po několika dnech jsme dostali zelenou ke vstupu na potlachoviště a mohlo se začít s uklízením řádné nadílky od přírody: lávka vydržela a moc nechybělo, aby ji voda pěkně strhla, vodní vír podemlel řádný kus zeminy pod lávkou, poškodil nevratně nejdůležitější místo, kam i císař pán musel chodit, naše latríny byly zasaženy nejvíce... hlavně ta naše pánská. Kolem malého ohniště nebyla taková spoušť, ale i tak bylo dosti práce na celý víkend. Kolem posvátného místa-jako by to Matka příroda věděla-bylo netknuto, děkujeme, Matko přírodo. Jarda Knot posekal louky a i s tím málem lidí, kteří si mohli dovolit přijet v jiný termín brigády, než jsou osadníci zvyklí, se vše, co bylo třeba, zvládlo. Kapr

Dolní Berounka - z Berouna do Prahy

Termín: 1. - 3. 9. 2023. Účastníci: Jaruška Pakostnice a Jana K

Egy přispěl ke zdu expedice zapůjčením Pálavy a potom celou dobu trnul, abychom mu ji nedrbly. Když jsem mu vyprávěla, jak jsem sjela karlsštejnský jez, nebyl moc rád, tak třebašský jsem raději koničkovala, aby se té Pálavě nic nestalo. Řevnický a dobřichovický jsem už zase jela, mokropeský jsme dost krkolomně koničkovaly a na černošickém jsem zůstala viset na retardérech (zase bylo málo vody). Nicméně Pálava přežila, my taky a moc se nám to líbilo.

Jana K

Brigáda podzimní a 57. potlach

Týden před zahájením 57. potlachu se rozjela naplno příprava dřeva, opravy částí kolem potlachoviště po polomu a krásné oslavy narozenin Bobinky a jmenin Václavovic.

Nejvíce práce se udělalo na zmíněných latrínách a ve stráni na polomu, který opravdu byl řádně propleten ve vánočku ze dřeva. K zděšení našemu vyšla zpráva děsivá, že dřevo ve stráni spadlé a spící, je pořádně nasáté a nepoužitelné, nezbylo nám než objednat fůru suchého dřeva od kamaráda Medvídky, abychom měli z čeho vystavět hranici. Také se opravila malá lávka, plůtek za dřevem, vyrobilo se pár stolů, které byly zničeny.

Nemalou mírou svého času pomohl každý, kdo se zúčastnil na přípravných pracích před zahájením 57. potlachu.

Z dalekého východu dorazil kamarád Rebro i s kamarádem kvíčicím, kterého upekl na grilu a z části uvařil kotel polévky. Opět nechyběl salát okurkový speciál (námořnická řamka) s ginem a tři sudy piva, chladící se v Tyterském potoce.

Veliký respekt před Panákem, který znaje umění lézt jako pavíán po stromech, vylezl na ten nejvyšší a odřezal vše, co by mohlo v příštích dnech nám na kebuli spadnout. V jeho mladém věku je to opravdu úctyhodný výkon, klobouk dolů! Kapr

57. POTLACH KAMARÁDŮ STARÉ ŘEKY

„Z osadního bulváru... gratulujeme Drábíkovi ku vstupu do důchodového klidu a pohody...”

V osudném dni před vypuknutím velké slávy 57. potlachu KSŘ mu zahráli a zapěli Kamarádi Staré řeky trampské písně.

A už dorazili kamarádi z blízkého okolí, i z krajín za sedmero horami a řekami, ale i z velké dálky za mořem. Nemohli se dočkat začátku našich her a soutěží a netrpělivě přeshlapovali už na startovních značkách. Dětské hry si vzala pod svá křídla Dita s Daliborem, druhý ročník soutěže v kuželkách pořádá kamarádka Jana, klasický trojboj (hod nožem, sekerou a střelba z luku) obstarali kamarádi Mates a Pavel, u kladívek seděl nemilosrdný soudce kamarád Roman, střelbu z praku také druhým rokem vede kamarád Kapr, u vrhcábů se střídali kamarádi Jarka s Fíkem. Všem veliké díky za jejich počiny.

Vyhlašování výsledků vzali na svá bedra šerif Baron a Dita s Kaprem. Každý z oceněných převzal krásně zdobená prkénka (placky) a i krásné vyřezávané skvosty a nechyběly ani sladkosti pro dětské soutěžící.

Večer, šestou odbíjenou hodinou šerif odstartoval 57. potlach Kamarádů Staré řeky, kde zazněl projev, tryzna za kamarády, kteří odešli poslední vandr a nakonec mezinárodní složení nosičů pochodní, kteří nechali vzplanout oheň při trampské hymně Vlajka vzhůru letí. Osadními ohnivci byli určení kamarádi Panák a Egi; nezklamali a po celou dobu se starali o ohnivý pohár a kruh kolem něj. Během večera zaznělo obrovské množství trampských písní, o které se postarali Kamarádi Staré řeky, Tornádo Iveta, Pozvolná smrt, Jezzi, kamarádi ze Ztracenky a mnoho dalších. Píseň zněla údolím až do dlouhých ranních hodin. Nedělní ráno bývá poznamenáno loučením se všemi, kteří dorazili a užili si naši pohodu a klid. Všichni si přejeme, abychom se opět brzy sešli u našeho dalšího táborového ohně.

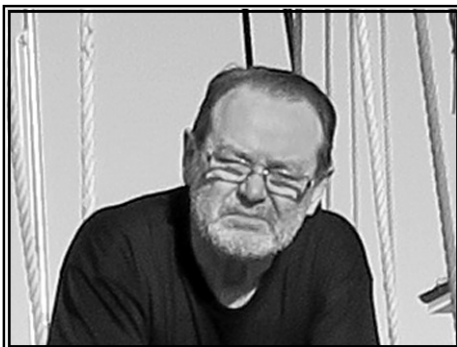
Kapr

Povstaňte kamarádi...

Se smutkem v duši i bolestí u srdce vám musíme oznámit že 24.10. 2024 nám navždy odešel ve věku 78 roků náš kamarád Jarda Utratil řečený „Sifon“. Byl jedním ze zakládajících členů osady, pamětník, skvělý vypravěč, vodák i horolezec, první kronikář, ale hlavně dobrý kamarád, který neváhal pomoci kamarádům. Jarda dovedl vždy pohotově přiložit ruku ke společnému dílu. Přejeme mu tam nahoře v nebeském báru setkání s kamarády i klidný odpočinek.

Se Sifonem jsme se rozloučili 10. 11.2024 v Berouně na Marjánce, kde jsme společně zazpívali a zavzpomínali na dobrého kamaráda. Sepsal Baron

Zůstaň tu s námi, muziko tramská

I v roce 2023 hrálo. Tradičně se mnoha akcí zúčastnil i náš osadní sbor. Seznam míst a akcí, kde všude zahrála osadní kapela, by bylo nad rámec prostorových možností našeho listu. Uvedeme jen ty nejpodstatnější, na které si vzpomene.

V lednu jsme byli pozváni do Country Radia, kde v osadních TamTamech byla věnována celá hodina dění v naší osadě a písničkám z našich slezin a tramských akcí. A jak to pokračovalo? Osadní bál se vydařil, hráli jsme na Memoriálu Jendy Kordy. Setkání osad na Barče jsme s Eldorádem zvládli statečně. A to už na nás čekal Festival tramských písní v Horním Jelení – vyšlo to parádně. No a v červnu a červenci se cestovalo. To ale neznamená že „*utichly kytary, utichly ulice*“.... Jak praví básník. Naopak. Wimpi a Frambík důstojně reprezentovali osadu na 105. výročí Ztracenky. Baron & jeho company zahráli a předali pozdravy od naší osady při 1. ročníku kanadských Letokruhů na Bush River. Na 104. potlachu Údolí děsu už byla kapela zase pohromadě a sklízela zasloužené Umííí. Takže jsme mohli přijmout i pozvání na 90. výročí Údolí oddechu u Lepičů v Chyňavě. Samozřejmě že i na našem potlachu zazněly naše osadní písně a tradiční songy. V listopadu kapele tleskala celá Barča, Mikuláše jsme oslavili spolu s pardy z Westendu na Hatích, v prosinci byl zase plný sál při pořadu Berounko má, který se dočkal již neuvěřitelných 15. repríz. Následně jsme zahájili osadní „Den krabic“. Štědrý den jsme oslavili na náměstí v Berouně zpěvem koled u betlému. Byl to druhý ročník této akce, která je nápadem Gajkiho a půjde-li to takhle dál, rodí se další osadní tradice. Tak jen vydržet. Muzikantský rok jsme zakončili při závěrečné juchanici u Zeleňých, kde byl zakončen již tradiční 45. ročník osadní Svatoštěpánského pochodu. Na společného Silvestra už ale síly chyběly. Dobrou zprávou ale je, že na mnohých akcích se k osadnímu sboru přidávají i další hráči osady. Zejména Kapr, Andulka, Dita, Míra Hasič, Jirka Fík, občas i Jirka Baron jn., a Jindra Egi se svými zednickými varhanami. A to je víc než dobře. Ještě tramská píseň něžgyněla. Baron

Čundr Brdy. Termín: 27. - 29. 10. 2023, Účastníci: Jaruška Pakostnice a Jana K

Jarka pořád chtěla hledat v Brdech kempiky podle knížky kamaráda Kutlocha a tak jsme v pátek odpoledne vyrazily. Hned zkraje jsme rozhodly, že takový způsob trempování, že se někomu někdo infiltuje do auta a pak s ním jede do kampu, k rozvoji tělesné zdatnosti moc nepřispívá a že jdeme pěšky. Já jsem možná špatně odhadla vzdálenost nebo jsme šly pomaleji, než jsem si myslela, zkrátka začínalo se stmívat a po boudě ani památky. U studánky se Jarka začala tvářit, že už dál nepůjde, tak jsem tam nechala ranec a zkusila jsem tu boudu najít. Bylo to napínavé, ale povedlo se. Byli tam čtyři kamarádi, mladí chlápci (nejstaršímu bylo 30 let) a byli to opravdu kavalíři. Dva se mnou došli pro Jarku a odnesli jí ranec, ostatní vyklidili boudu a postavili pro všechny čtyři bydlík a my jsme si spaly v boudě jako v peřinách. Ráno kluci šli dál, já jsem se byla podívat na Třech trubkách a pořádně jsem si zahoubařila a Jaruška strávila den u ohně na boudě. Pobyt jí tam zpestřovaly různé návštěvy, tak ta bouda bude asi dost profláknutá. V neděli hezky z kopečka na Tři trubky a domů. Bylo tam moc krásně. Jana K

OSADNÍ VÁNOCE aneb MOŽNÁ PŘIJDE I JEŽÍŠEK

Letošní osadní Vánoce se konaly v Berouně v restauraci Sport. Pro kamarády z Berouna a blízkého okolí žádný problém, pro nás od Rakovníka to už trochu problémem byl.

Ač fungují navigace, (a většinou dobře), nenechal se Libor zahanbit a po asi 3 km zajižďce a doptání se jsme parkoviště mezi paneláky našli. Hurá, jsme tady!

Za okny jsme poznávali známé tváře, nebylo pochyb, že se sváteční večere dočkáme. Jenže... První pokus dostat se do budovy skončil u zamčených dveří. Druhý, kdy jsme se dostali do sportovní haly k lavičkám, byl sice zajímavější, ale řízek se tam čekat opravdu nedal. Naštěstí jsme se hned napotřetí trefili a pozdravili se s kamarády.

Na stole mňamky, obsluha pobíhala po place, stromeček svítil, za okny se snažely k zemi sněhové vločky, co víc si přát? Někdo se těšil na večeri, někdo zase víc na dárečky, v televizi plápolal oheň.

Brzy se začalo nosit na stůl a porce to byly řádné. Některé přemýšlivé ženy zvažovaly, že by možná zbytek nesněženého salátu vydržel až do čtyřladvacátého, kdy se bude večerovat v kruhu rodinném. Nakonec plán změnily s tím, že hned zítra vyrazí na Křivoklát a svým drahým polovičkám vyklepnou na talíř zbytek salátu, který si nechaly zabalit. Velká škoda, že si Jindříšek (zřejmě díky těšení na Ježíška), zapomněl harmoniku a jeho Váánoce museli přítomní oželeť.

Po večeri přišla chvíle na dárečky. Čekalo se, čekalo, ale Ježíšek pořád nepřicházel... Pak se přece jen ozval zvoneček a objevilo se starší, zřejmě již dosluhující, andělské stvoření a konečně se začalo nadělovat. Hrálo se, zpívalo, zkrátka bylo dobře. Jako vždycky, když se osada sejde.

P.S. A já si moc přeju, ať se příští rok zase všichni sejdem! Dita Ovečka.

60 se nezadržitelně blíží

**Pozor!, Attention!, Achtung!,
Внимание!, ufmekzamkayt!, Dikkat!
Bacha!!!**

Stalo se tradicí ve hvozdech našich oslavovati a slaviti slávu všech Slávů slavných! A tady bacha národové trampští! Nezadržitelně se blíží doba, kdy před roky šedesáti, dle kalendária Gregoriánského, tedy roku devatenáctistéhošedesátéhošestého, století minulého, bylo jest dáno vzniku osady Kamarádow Starej River.

Drahně času uběhlo a mnoho vody Berounkou protékalo a již brzy, brzy, brzičko nastane čas, kdy zaslouží si Osada, jejíž sláva Městské hory se dotýká, abychom toto význačné jubileum řádně oslavili, všelike veselice osadní i potlachové připravili a tohoto úkolu řádně se zhostili.

Proto každý, kdož se Kamarádem Old River cítí, s nápady svými do redakce tohoto listu přispěchej ruče a střelhbítě. Necht' naplněna jsou slova básníkovy: „A jak to víno, tak náš trampský lid.

*má duši zvláštní, trochu drsná zdá se,
však kanadí se v osobitě kráse.*

Od Medníka až po Štěchovice,

Vltavské i od Berounky to pudy květ;

Přítiskneš svůj k němu ret

a neodtrhneš více!!“

Baron

Nahlédnutí do dnů příštích

I letos se bude slavit. Tak se pardi připravte, ať nejsme zaskočení!

Kulaté narozeniny oslaví Jindra Egi, Hanka Čerovanda, Dáša Andršová, Tonda Čibába Michálek, Egiho Nataša a Zdeněk Kavalda Kavalík a ? ohlásil Baron

45 let Pochodu svatoštěpánského

Již 45 dlouhých roků uběhlo od prvního Vánočního pochodu Kamarádů Staré řeky. Již tenkrát dospěli k názoru naši moudří kamarádi Olaf a Kepi, že je nutno zbavit se nadměrných kalorií, které se dostanou do organismu častým ochutnáváním, konzumováním delikates a vánočních dobrot, nemluvě o zapíjení všemožným kvašem. V jejich hlavách uzrál nápad, jak se zbavit nadbytku takto získaných kalorií.

V kronikách lze dohledat prvopočátky vánočních ozdravných pochodů. Tato tradice se udržela dodnes. Již drahně let se ustálila trasa pochodu Pustověty – Roztoky, zvící kolem 18 km délky, to podle detailů trasy, kterou pochodníci v danou chvíli zvolí.

Záchytným bodem je osvěžovací punkt na osadním potlachovišti. Po dlouhá léta byla zastávka v Kučerovic mlýně pod naším campem, kde nás pravidelně očekávala paní Kučerová s ošatkou domácí čokolády. Na oplátku jsme obvykle přinášeli různé drobné dárky a pozornosti, které bylo možno použít pro život v tom krásném ztraceném i zatracovaném údolí.

Dnes si můžeme jen poplakat u chátrajícího stavení, na kterém neúnavně a nemilosrdně pracuje zub času. Na campu u nás letos čekal na pochodníky ozdobený vánoční stromek, na ohni kotlík voňavého svařáku, který přichystala předsunutá motorizovaná jednotka Baronů a Drábíků. Po občerstvení a odpočinku se spalovači kalorií vydali dál po tras, někteří se přesunuli do nezabudického saloonu naopak kalorií doplnit. Večer byl slavnostně zakončen v krčmě U Zelených, kde jsme zapěli kultovní písně. Bylo dařivo. Baron

Osadní rok 2023 spěje do finále.

Konec roku se nezadržitelně blíží. Již tradičně se vydáváme do hospody „U Taterů“, abychom předali drobné dárky a popřáli zdraví a štěstí do nového roku spráteným osadám Ztracenka, Skott, a kamarádům z Trampclubu, kteří poslední slezinou u Taterů zakončují svůj vandrácký rok. Zpívalo se, hrálo se, guláš byl, teplá polévka i na zážitky letošního roku a vzpomínání na mládí se našla chvílka... Tak hodně zdraví, kamarádi!

A již je třeba přesunout se do Chlumce, kde nás čeká Duo Tornádo ve třech, Bouřka, osady Poslední příležitost a Černá Perla i spousta dalších kamarádů. Jedna kapela střídá druhou, ve sklenicích se leskne zlatonosný mok, připíjí se na zdraví, suché i mokré stezky i na štěstí. Tak tedy kamarádi, hlavně hodně zdraví, a ať se v tom roce 2024 zase na našich stezkách potkáme. Baron

Tradiční listopadová Berounka

Účastníci: Rebro, Egy, Jana K, Jarda, Tomáš a Honza Chromci, Ejzi

Vloni jsme zase pluli listopadovou Berounku. Konečně se povedlo to, aby Rebro mohl plout s námi. Zařídil jsem náš odvoz do Chrástu. Tam jsme u mostu přespalí a počkali na druhou část výpravy, Chromky a Ejziho. V 10 hod jsme na vodě. První etapa na Kobylku, druhá do Zvíkovce. Tam u Šesti trempů (to je hospoda) setkání se staršími kamarády. Wimpí říká, že už na to nemá, Bobina taky nemohla a Karel Škodič, ta hvězda veškeré zábavy, prý už by to nedal (je linej). Třetí etapa do Bránova a v neděli odjezd domů. Rebro z toho byl velice nadšený. Musela jsem mu z kilometráže a popisu řeky udělat kopie.

Jana K

Silvestr na Plešivci u Lochovic

Účastníci: Jiřka z Oseka a Jana K

S Jiřinou jsme vyrazily poledním autobusem do Radouše a pak hezky po svých přes Lhotku na Chilkoot. Mně to připadalo skoro po rovině, ale Jiřina měla jiný názor a tak byla ráda, když jsme došly na ten Chilkoot. Nahoru na Čertovu kazatelnu se mnou nešla.

V lese bylo jak na Václaváku, ale našťástí jenom jednodenní výletníci, takže bouda byla naše. O půlnoci výhled na rachejtěle do kraje byl kouzelný, jen jsem trochu podcenila ten fukěk, co byl nahoře. Poučení pro příště: místo bublinek (byly studené) raději do termosky grog. Do spacáku jsem ležla v půl druhé na Nový rok. Ráno Jiřka šla zase na autobus a já to vzala pěšky až do Hořovic.

Docela příjemně strávený Silvestr, nebude-li na obzoru lepší program, asi to letos zase zopakuju. Jana K

VZPOMÍNKA NA TÝŘOV

Nad Berouňkou vypíná se skála
a na ní se tyčí starý hrad,
od pradávna tam ta skála stála,
na vandr jsem jezdil tam rád.

Bylo to v dobách našeho mládí,
vzpomínka se v mysli vynoří,
když se sešli všichni kamarádi
na týřovském hradním nádvoří.

Týřove, Týřove,
ty prastarý hrade,
stojiš tu staletí, okolo čas letí,
tajemný Týřove.

Když na tvém nádvoří
trepové táboří,
na kytary hrají,
z plných plic zpívají,
div hradby nezboří.

A když se zešeří,
oheň se rozhoří,
staré trepové zvyky
s kouzlem romantiky
všem v srdcích zahoří.

Dole na Úpoři
pstruži a úhoři
za noci dovádí,
své rejdy provádí,
snívají o moři.

Ráno na cimbuří
slunce se vynoří,
za ranních červánků
budí se ze spánku
znavení trapeři.

Málokdo uvěří,
snad jenom někteří,
že to tak bývalo,
když se čundrovalo
pod týřovskou věží.

Pod hradem Berouňka líně plyne
stále stejně jako před léty,
dneska už je ale všechno jiné,
tytam jsou týřovské výlety.

Opuštěný hrad na skále stojí,
jako by se zastavil v něm čas,
jen divoké včely se tu rojí,
nikde nezní kamarádů hlas.

Týřove, Týřove,
ty prastarý hrade,
stojiš tu staletí,
sám ve svém prokletí,
tajemný Týřove.

Dnes na tvém nádvoří
nikdo netáboří,
kytary nehrají,
trepové nezpívají,
ohně tu nehoří.

A když se zešeří,
tmavá noc udeří,
jenom kraj vonící
a lesy šumící
k spánku se uloží.

Dole na Úpoři
pstruži a úhoři,
dál v noci dovádí,
své rejdy provádí,
stále sní o moři.

Ráno na cimbuří
slunce se vynoří,
za ranních červánků
přírodu ze spánku
budí jen chataři.

Málokdo uvěří,
snad jenom někteří,
ti co si vzpomenu,
jak táhli krajinou
k Týřovu trapeři.

Dnes o tom hovoří
jen trepové staří,
kteří čundrovali,
když mladí bývali,
pod týřovskou věží.
Kteří čundrovali,
když mladí bývali,
v Týřově pod věží.

Kenny

